

והוא יקיד בחתונותם, כי סוף מעשה במחשבה תחלה.

וגו' וכמו שראשית המחשבה דהש"י הוא כולל הכל שממנו חיותם, כמו שנאמר ואחר מחיה את כולם וממנו ט.ו.ו. כך הוא נקרא עולם קטן שכולל הכל וכל הכחות של כל הנבראים כללים בו. והוא כלול בהם ומשפיע להם מצד סוף מעשה, היינו מצד המשקפה אל התכלית, וכדרך שכתבתי במקום אחר, כמו דיעקב אבינו ע"ה כלל כל הנפשות ישראל מצד ההתחלה שהוא שרשם. כך נשיח כוללם מצד התכלית. וכמו שיש בכל אחד מישראל שורש נפש מהאבות, כך יש בו שורש נפש משיח גם כן, ומצד הזה אמרו רי"ב עה. ב. עתיד הקב"ה לקרוא לצדיקים בשמו, היינו שם הו"ה שהוא הרומו שמהנה את הכל וכולל הכל. וכן הצדיקים אמרו ד"ל (בי"ח. ו על פסוק הנה ה' יוצרים, שהיו שותפים בכלכל כל בבריאת עולם, הנהנה מצד התכלית שאליהם הו"ה מכותן כל הבריאה לצוות לה, ומצא כחם הוא המשפיע ללל הבריאה.

אות מן

השגה אחרת בדברי חז"ה, שקולו יתברך בדבריי תורה הוא בקול שופר גדול, שקול נמוך שלו וחרוב לשומעים בהרחבה גדולה לאין שיעור. וכן **ובראש** השנה שאנו באים בקול תפלה, קוב"ה יהי עיטין כולל באים בקול נמוך מאד וברצון את תפלותינו, הבאה בקול נמוך ותיקן בתכלית השפלות, כמו שאמרו בחזקונים ותיקן ו צוחין ככלבא תב לן כר, ואף המאריך בתפלה ומעיין בה בכונה שללמה, מי יצדק לפני יתברך בדין. ולעולם מן המליצר קראתי יק, שהקריאה הוא במיצר מאד, הי תורה והי מצות דמגני עלן וברכת לא, א. רק הש"י עונה במרחב. והעצה לזה לבוא בקול שופר שלנו, שאנו חוקקין להרחיב השמעת קולינו למעלה יותר מכפי דבורינו. וכמו שכל מיני השגות ושכליות דבני אדם וכל נבראים בהשגתם כללים בקול חורה דהש"י, כך הכל כלול בקול תפלה ד' ישראל, כי הכל אחד, כנודע מה שאמרו (פסחים ק"ח, א. בי"ד נא, ה) אני יחיד בעליונים

ואן ענין השופר בטבע הוא מרחיב הקול ומבדיר, שהמשמיע לחוכו קול נמוך בצידו קצר, על ידי הרעדת חליקי האויר בחלל השופר, והוא נשמע קול גבוה לחוץ דרך צידו הרחב כנודע לטבעים והוא כלי אמצעי בין המשמיע לשומע, שיכול השומע לקבל בהתפשטות רוח מה שהמשמיע משמיע מן המיצר. והו שונאמר כשופר הוה קולן וישיהו מ. א. שהנביא אמצעי בין ישראל לאביהם שבשמים בהשמעת הקול דוגמת השופר, שהוא מקבילו בלזישה מלמעלה, והי יתן אומר המבשרות צבא רב, שדברו אחד של הש"י הוא מתפשט כפי הנביא לפרשה שלמה. והו שופרות דמתן תורה, שהש"י השמיענו את קולן מן השמים, והיה קול השופר חולין חוקק מאד, היינו כח ההתפשטות, כי מקרא אחד יוצא לכמה טעמים וסמכותין לו, א. וליכא מידי בנביאי וברברי ד"ל וכן בכל חכמי תורה שבעל פה דלא רמיזי באריכותא ומעט ט. א. וכל אחד מישראל יש לו

שהוא לישראל דצפרא ולכאורה היאן יתקיימו שני המצוות ויהי היום שהם שני הפכים בנושא אחד. אמנם באמת שניהם צדקו יחדו שדייקא על ידי הצער והירחוק שמרגיש כל אחד בנפש ביום זה כאשר יעלה על לבו שהוא וכן המגלות מלכותו יתברך כמו שאומרים ובכן תן פחדך על כל מה שבראת וירדוך כל המעשים וכו', וכל אחד כפי שמכיר את נגיע לגבו כמה שהוא רחוק מקבלת עול מלכות שמים באמת מזה הוא גדול הצער והפחד ביום הזה שנקרא בזהר הקדוש בכמה דוכתי יומא תנינא פחד יצחק. ולפי ערך הצער והיראה מזה נשפע להנפש האדה מלעילא שנקרא יום. והוא שאומרים קודם תקיעת שופר והפסוק מן המצר קראתי י' שעל ידי הקריאה בלב מן המצר על ידי זה ענני במרחק שהוא האדה ולעילא והשפע מתקיעת שופר. וכדאיתא בגמרא (ו"ה ס"ה:) שנה שרשה בתולדה מתעשרת במספה וכפידוש רש"י ו"ל שם שירשאל רשים ולבם נכנס למקום. שעל ידי שמרגיש בעצמו ורחוק ולבו נכנס על ידי זה הוא שופר שיש לו אחרית שמיד מרגיש האדה של הצמיחת ישועה. והוה פירוש המודש רבה ה"ל אורי בראש השנה וישעי ביום הכפורים שבראש השנה הוא החולת והברקת הוא לצמיחת הישועה התכלית הישועה בהתגלות נגמיר ביום הכפורים וכדאיתא במדוש על פסוק כי עמך המליחה למען תורא מראש השנה המליחה ממתנת לך כל כך למה למען תורא כדי ליתן אמתוך על בריחתך. והיינו כי באמת עצם הישועה לעילא נעשה בראש השנה רק שהוא בעולם מלהיות בהתגלות בהנפש עד יום הכפורים למען תורא. כי כל עשרה ימים נקראים ימי תשובה שנומצא עוד ויראה של האש השנה בנפש לפשפש במעשיו לחקרב מהירחוק. ומה באים להתגלות הישועה ביום הכפורים להיות נגלה לכל נפש המתקבחת לישם

אראנו נפילאנו. חזקן על ידי תשובה הוא באמת בכל יום כמו שאמרו ו"ל היום אם בקולו תשמעו. רק עיקר חזקן בראש השנה שאו מתעוררין על ידי השופר לתשובה. וכמו שאמרנו מהפסיקתא שבראש השנה נגאלים נמלאן חמות. וה ענין מה שכתוב בזהר הקדוש וה"ל דג' והכ"ז שהם גימטריה ע"ג נגז' הו' אבת ומרומי בפסוק ויסע ויבא ויט' כאמור. והנה וכן הו' וכן צדיקים וכו' איתא בפירי עץ חיים שהוא כנגד חד המלך ע"ה. והוא על פי שאמר בהתקונים ויסקן כ"ס הוא איתא הוא דשבת ש' דאיתן ויסע ויבא ויט' דאחמלילין בבת וכו' חד המלך ע"ה מרכבה למדת מלכות בחינה בת. ונראה שכמו בשבת שאמר ומה ה"ג ר"ד אוש' ב"ת בת מתעשרא באהון לן גם בראש השנה גם כן בת מתעשרא באהון. ומבקשים וכן צדיקים יראו וישמחו אף דאמר ומעית ס"ה. ולא הכל לשמחה צדיקים לאדה וכו' אך על זה נאמר אור צדיקים ישמחו שעל ידי האור וכו' לישור הלב ואו לישיר לב שמחה. והוה שאומרים וישרים יעלה חסידים ברת ייבול רנה הוא התגלות השמחה ואו ועוליה תקיפין פיה והישועה כולה כעשן תכלה שאו יבולע היצר הרע הישון והמלאך המות וכמו שאמר בפסיקתא שבראש השנה נגאלים נמלאן חמות כאמור ואו תמליך אותה הוא ה' אלהינו לברך.

וכן איתא

ויהי היום וכו' ת"ח והוא יומא יומא טבא דראש השנה הוה. כי תריבת היום מורה על אור כמו שנאמר ויקראו אלהים לאור יום ומטעם זה איתא באור באר שיהיה סתם מרמז על שבת וכדאיתא בתקונים ויסקן ל"ט וידע אור דא ראש השנה ובמדרש רבה ויסקן פ' כ"א על פסוק ה' אורי וישעי אורי בראש השנה וישעי ביום הכפורים. והנה חובת יהי גודש בכל מקום